

ÉS NECESSÀRIA LA JUSTÍCIA?

Sí, jo crec que la justícia és una cosa necessària, però abans d'això ens hem de preguntar: què és la justícia? Ja que el que és just per algunes persones no ho és per d'altres. Per a mi, personalment, la justícia es una utopia, una idea molt bonica, i possiblement necessària per fer que el món funcioni com hauria de funcionar, però, tot i això, actualment inaplicable. Per tant, s'apliquen diferents formes de "justícia" que en realitat són simples succedanis de la verdadera i inassolible justícia. Potser la idea Platònica de justícia és la verdadera justícia? Una justícia amb separació d' homes i d' ànimes? No, no ho és. Potser ho és la idea cristiana, en que els "bons" van al cel i els "dolents" a l' infern? No, tampoc ho és. Totes dues teories sobre la justícia cometen un greu error, que és considerar el fet de que hi ha diferències de resultat un cop la llei és aplicada, per tant, diferències de persones. I per poder justificar aquestes diferències s'elaboren lleis o normes, les quals prohibeixen a l'home de fer certes coses i, per tant, de ser lliure. Jo pregunto, hi pot haver major justícia que la llibertat? És més, hi pot haver justícia sense llibertat? La meua resposta és no. Basant-nos en la idea de que la justícia és sinònim d'igualtat hauríem de poder arribar a la idea de que no hi ha d'haver més llei que la natural, la que el nostre propi cos i la natura ens posi, ja que, en el moment en el que algú elabora una llei, imposa una norma o prohibeix un acte, s'està posant en un nivell superior a la resta, a qui li està prohibint de realitzar l'acció en concret. No només això, sinó que està eliminant la llibertat d'aquests subjectes, és a dir, comet una injustícia. Perquè, on es troba la idea subjectiva de la justícia? És just allò que és bo per a mi, tot allò que em perjudiqui és injust. S'ha plantejat l'elaborador de la llei la possibilitat de fer una llei que li faci mal a ell en benefici de la resta? La resposta és ben senzilla, no. Qui elabora una llei es considera un ésser superior i, per tant, el mal de la resta és irrellevant, el que és important és el seu propi benefici.

Jo crec que, la única justícia vàlida és la que la natura ens imposa. La natura ens permet fer moltes coses, les quals, com habilitats que posseïm, es converteixen en una necessitat. Com bé diu Aristòtil, la natura no fa res en va. Per tant, la justícia es troba en seguir tot allò que ens deixa fer la natura, sense considerar mai la necessitat com la dictadura de la natura, ja que si ho consideréssim així, no seríem lliures, per tant, la natura és injusta,. Això és impensable en un món en el que la natura et permet fer tot allò que estigui en les teves capacitats innates.

En conclusió, la justícia és un ideal necessari però impossible, ja que tothom mira pel seu propi bé sense interessar-se en el mal de la resta. El dia en que l'ésser humà s'adoni de la saviesa i justícia de la natura, serà el dia en que la justícia serà possible i fins i tot, un fet més que una idea.